

การฝึกอบรมมีประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองอย่างไร ?

บทความโดย : ณรงค์วิทย์ แสนทอง

อีเมล : narongwit_s@hotmail.com

ตอนที่เข้าทำงานใหม่ ๆ ความสนใจในการเรียนรู้จะมีสูงมาก อาจจะเป็นเพราะงานใหม่น่าสนใจกว่า ต้องเรียนรู้ให้มากเดี๋ยวจะไม่ผ่านทดลองงาน หรือไม่ก็เพราะงานใหม่เป็นที่เราไม่เคยทำมาก่อนอยากเรียนรู้ บริษัทส่งไปเข้าอบรมอะไรไปหมดไม่เคยปฏิเสธ แต่พอวันเวลาผ่านไป ความรู้สึกของลูกจ้างต่อการฝึกอบรมเริ่มเปลี่ยนไป เริ่มซีเกียจเข้าอบรมบ้าง เพื่อการฝึกอบรมบ้าง เข้าไปนั่งหลับในห้องอบรมบ้าง อบรมครึ่งวัน แวบไปไหน ๆ อีกครึ่งวันบ้าง และมีลูกจ้างหลายคนที่บ้านว่าอบรมไปทำไม อบรมแล้วก็เหมือนเดิม ไม่เห็นบริษัทเปลี่ยนแปลงอะไรเลย อบรมแล้วแถมยังต้องกลับมาทำงานที่คั่งค้างระหว่างที่ไปอบรมอีกต่างหาก อบรมแต่เรื่องการทำงานให้เราทำงานดีขึ้น แต่รายได้ไม่เห็นเพิ่มขึ้นตามชั่วโมงที่อบรมเลย

ใครที่กำลังเพื่อการฝึกอบรมอยู่ในขณะนี้ ผมอยากจะแนะนำให้ลองไปพูดคุยหรือสอบถามคนทำงานรุ่นพี่ เช่น คนที่ทำงานมานาน คนที่กำลังจะเกษียณอายุ หรือคนที่ออกจากงานไปแล้ว(อาจจะเกษียณหรือออกไปทำงานส่วนตัว) ให้ลองถามว่าตอนที่เขาเป็นลูกจ้างในช่วงอายุเดียวกันเรานั้น ถ้าสามารถย่นเวลาหาอดีตได้ เขาคิดว่าเขารู้สึกเสียตายนะไรบ้างกับชีวิตการเป็นลูกจ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการพัฒนาฝึกอบรม คำตอบที่ได้อาจจะมากมาย เช่น “เสียตายนั่นนั่นถ้าผมตั้งใจเรียนรู้งานที่ทำอยู่ให้มากขึ้น ป่านนี้ผมคงจะเป็นผู้บริหารระดับสูงไปแล้ว” “สมัยผมทำงานใหม่ ๆ ไม่มีหรือการฝึกอบรมอะไรที่ทำงานอย่างเดียว เรียนรู้งานเอาเอง พวกคุณโชคดีที่ผมเคยเลยมีการฝึกอบรมตั้งแต่วันแรกเข้ามาและมีหลักสูตรอบรมแต่ละปีเยอะมาก สมัยก่อนใครถูกส่งไปอบรมข้างนอก โชคดียิ่งกว่าถูกห่วยเสียอีก” หรือ “ดิฉันเสียตายนึกคิดว่าเรื่องที่เรอบรมในตอนที่เป็นลูกจ้างหลายเรื่องจะมีประโยชน์ต่อการออกมาทำธุรกิจส่วนตัวมากขนาดนี้”

นอกจากนี้ ลองไปสอบถามคนที่กำลังเป็นผู้บริหารระดับสูงขององค์กรดูว่าทำไมเขาจึงประสบความสำเร็จในหน้าที่การเงินเร็วกว่าหรือดีกว่าคนอื่น ๆ ในรุ่นเดียวกัน เราอาจจะได้คำตอบที่ใกล้เคียงกัน เช่น “ผมทำมันหมดทุกอย่างไม่ว่างานอะไร อะไรใหม่ ๆ ผมทำและเรียนรู้มันหมด” หรือ “ดิฉันชอบเข้ารับการอบรมและลองนำเอาความรู้จากการฝึกอบรมมาใช้กับงานจริงทุกครั้ง” หรือ “ยิ่งเราสามารถเรียนรู้งานมากและเร็วกว่าคนอื่นมากเท่าไร โอกาสที่เราจะก้าวหน้ามากกว่าคนอื่นก็มีมากขึ้นเท่านั้น”

เพื่อให้คนที่กำลังเป็นมนุษย์เงินเดือนไม่รู้สึกเสียตายนโอกาสในการเรียนรู้เหมือนคนรุ่นก่อน ๆ อีก และเพื่อให้เราเป็นมนุษย์เงินเดือนมืออาชีพอย่างแท้จริง ผมจึงขอเสนอแนวทางในการพัฒนาตนเองดังนี้

- **ไม่มีอาชีพไหนที่ได้อบรมฟรี และมีเงินเดือน**

ถ้าลองคิดดูดี ๆ แล้ว จะพบว่าอาชีพลูกจ้างเป็นอาชีพที่มีโอกาสในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เหมือนกับคนที่ประกอบอาชีพอิสระ ไม่เคยมีโอกาสแม้กระทั่งอบรม หรือถ้าจะเข้าอบรมก็ต้องเสียเงินเอง ในขณะที่ลูกจ้างมีโอกาสเรียนรู้ ผูกอบรมฟรี แถมยังได้รับเงินเดือนอีกต่างหาก บางครั้งวิทยากรที่บริษัทเชิญมาเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถสูง โอกาสที่คนทั่ว ๆ ไปจะได้ฟังนั้นแทบจะไม่มีเลย บางบริษัทลงทุนเป็นแสนเป็นล้านในการพัฒนาฝึกอบรมบุคลากร ดังนั้น เราในฐานะผู้ได้รับโอกาสจึงใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์กับตัวเองให้มากที่สุด

- **จงอย่าเลือกก่อนที่จะเรียน แต่เรียนแล้วค่อยเลือก**

หลายคนเลือกที่จะเรียนในสิ่งที่ตัวเองอยาก ไม่ต้องการเรียนในสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบ สุดท้ายก็ได้แต่สิ่งที่ชอบเพียงเรื่องหรือสองเรื่อง ผมอยากจะแนะนำว่าถ้าเรามีโอกาสในการเรียนรู้จงเรียนรู้ไว้ก่อน ถ้าเราเรียนรู้มากโอกาสเลือกในชีวิตของเราก็มีมาก ไม่มีใครรู้ได้ล่วงหน้าว่าอีกสิบปีข้างหน้าเราต้องการจะใช้ความรู้อะไรบ้าง ดังนั้น การเก็บเกี่ยวความรู้จากการทำงานและการฝึกอบรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นมาก วันหนึ่งข้างหน้าภารกิจและเป้าหมายชีวิตของเราเปลี่ยนไป เราจะได้มีทางเลือกในการนำเอาความรู้ที่เก็บสะสมออกมาใช้ได้

- **คิดว่ายิ่งเรียนมาก เราได้มากกว่าบริษัท**

การเข้ารับการอบรมไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรอะไร คนแรกที่ได้ประโยชน์คือตัวเราเอง หน่วยงานหรือบริษัทยังไม่ได้อะไรเลย ถ้าเราไม่นำเอาความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมไปใช้งาน ดังนั้น อยากรจะให้มนุษย์เงินเดือนทุกคนจงคิดเสมอว่าทุกครั้งที่บริษัทส่งเราไปอบรมเราได้มากกว่าบริษัทเสมอ ให้เปลี่ยนใจยืนในชีวิตเสียใหม่ว่าการที่บริษัทส่งเราเข้าอบรมคือการได้รับรางวัลเพิ่มเติมนอกเหนือจากเงินเดือนและได้หยุดงานไปเท่ากับจำนวนวันที่เข้าอบรม

- **ลองนำเอาความรู้จากการฝึกอบรมไปประยุกต์ใช้ทั้งชีวิตส่วนตัวและชีวิตการทำงาน**

ทุกครั้งที่มีโอกาสเข้ารับการฝึกอบรม ให้ลองนำเอาความรู้ที่ได้อย่างน้อยสักข้อก็ยังดีมาประยุกต์ใช้กับชีวิตส่วนตัวเราเองก่อน เช่น ไปอบรม 5 ส ก็ให้ลองนำหลักการไปใช้ที่บ้านก่อน ถ้าไปอบรมเรื่อง KPI (Key Performance Indicator) ก็ลองนำมาจัดทำเป็น KPI ชีวิตตัวเองก่อน ผมเชื่อว่าความรู้เกือบทุกเรื่องที่เราได้มีโอกาสได้เรียนรู้หรือรับการฝึกอบรม สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการพัฒนาและบริหารชีวิตตัวเองได้

- **ความรู้คือทรัพย์สินชิ้นสำคัญที่เราไม่ต้องคืนให้บริษัทตอนที่ลาออก**

เมื่อเราเป็นลูกจ้างเราอาจจะไม่รู้ว่าจะได้หรือเราเสียอะไรบ้าง แต่เมื่อวันหนึ่งเราต้องเดินออกจากองค์กรนั้น ๆ ไปลองคิดดูสิครับว่าอะไรบ้างที่ติดตัวเราไปตลอดชีวิต ตำแหน่ง เงินเดือน โบนัส ลูกน้อง รถประจำตำแหน่ง บัตรประจำตัวพนักงาน ห้องทำงาน สิ่งเหล่านี้ติดไปเป็นเพียงประวัติของชีวิตเรา แต่สิ่งหนึ่งที่เราไม่จำเป็นต้องคืนให้บริษัทตามระเบียบของบริษัทก็คือ “ความรู้และประสบการณ์” ที่อยู่ในหัวของเรา ไม่ว่าเราจะเปลี่ยนองค์กรเปลี่ยนงานไปที่ที่สิ่งนี้ก็ยังคงอยู่กับเราตลอดเวลา และยิ่งเรานำออกมาใช้บ่อยเท่าไรความแหลมคมของความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ก็ยิ่งมีมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ และใช้เท่าไรก็ไม่มีวันหมด และสิ่งนี้แหละที่จะเป็นตัวกำหนดอัตราเงินเดือนเมื่อเราไปสมัครงานที่อื่น สิ่งนี้แหละเป็นสิ่งที่จะบ่งบอกว่าเราเป็นลูกจ้างมีอาชีพที่คุ้มค่าหรือไม่ตอนที่เรากลับไปทำงานส่วนตัวหรือออกไปดำรงชีพอยู่ในสังคม

สุดท้ายนี้ อยากจะฝากให้คนทำงานทุกคนว่าจงป้องกันความ “ เสียหาย ” ในชีวิตของคนรุ่นก่อน ๆ โดยการทำให้วันนี้ให้ดีที่สุด เรียนรู้ทุกเรื่องที่มีโอกาส สั่งสมความรู้ให้มากที่สุด ในระหว่างที่ยังเป็นมนุษย์เงินเดือน สร้างสินทรัพย์ทางปัญญาให้มากกว่าการแสวงหาทรัพย์สินภายนอกที่ไม่ติดตัวเมื่อออกไปจากองค์กร ดังนั้น แทนที่จะแย่งตำแหน่งกัน แย่งกันรับเงินเดือน ทะเลาะกันเรื่องโบนัส ฯลฯ ควรจะแย่งกันเรียนรู้เพื่อสร้างสินทรัพย์ในตัวน่าจะดีกว่า เพราะถ้าเรามีสินทรัพย์ในตัวในหัวเต็มไปด้วยความรู้และประสบการณ์แล้ว ทรัพย์สินภายนอกไม่ว่าจะเป็นเงินเดือน ตำแหน่งหน้าที่ จะหาเมื่อไหร่ก็ได้ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่ามนุษย์เงินเดือนมีอาชีพทุกท่านที่เห็นความสำคัญในเรื่องนี้จงประสบความสำเร็จทั้งในหน้าที่การงานและชีวิตส่วนตัว.....สวัสดิ์ครับ